

Udbetaling af Udbytte og Tantième i Aktieselskaber m. v. har ydet Laan til »Laanefonden af 1940« eller Statskassen, vil de i Henhold til nævnte Lovbestemmelses Stk. 4 oprettede særlige Konti være at *overføre* til Konjunkturfonden.

§§ 8 og 9 indeholder nærmere Bestemmelser om Lovens Gennemførelse samt om Straf for Overtrædelse af dens Forskrifter.

§ 10. For Aktieselskaber m. v., der er stiftet før 22. Maj 1940, og for hvilke Bestemmelserne i §§ 1 og 2 i Lov Nr. 285 af 30. Maj 1940 om Begrænsning af Adgangen til Udbetaling af Udbytte og Tantième i Aktieselskaber m. v. endnu ikke har haft Virkning, finder nærværende Lov først Anvendelse for vedkommende Selskabers næste Regnskabsaar.

Loven gælder ikke for Færøerne.

Det af Handelsministeren fremsatte Lovforslag vedtoges uændret og enstemmigt i begge Ting.

Under Sagens Behandling i *Folketinget* udtalte *Retoft* som Ordfører for Socialdemokratiet, at der maaske med Rette kunde rejses Kritik mod Lovforslaget, fordi det ikke var mere vidtgaaende. Det var dog hans Opfattelse, at Lovens Hensigt vilde kunne naas med den Affattelse, som Reglerne nu fik. Men Loven taalte ikke yderligere Lempelser, hvis den fortsat skulde kunne tjene som et brugbart Instrument i Handelsministerens Haand. *Christiani* (V.) ansaa Lovforslaget for væsentlig bedre end den i 1940 gennemførte Lov. Naar denne overhovedet skulde forlænges, kunde den næppe være affattet væsentlig bedre. *Korsgaard* (K. F.) og *Valdemar Sørensen* (R. V.) anbefalede ligeledes Forslaget, medens *Jens Thomsen* (B.) havde væsentlige Indvendinger imod det. Han mente bl. a., at Tantiémestemmelserne burde fastsætte en Grænse for den samlede Tantième, som en Person kan oppebære, og han fandt det urimeligt, at Lovforslaget stillede Bestyrelserne i gamle Selskaber gunstigere end Bestyrelserne i nye Selskaber. Tillige kritiserede han, at Loven kom saa sent, at enkelte Selskaber, som ellers vilde være faldet ind under dens Bestemmelser, havde kunnet foretage Udbyttefordeling for 1940—41 uafhængigt af de foreslaaede Bestemmelser. *Hassing-Jørgensen* (R. V.) erkendte, at Lovforslaget var væsentligt bedre end den i 1940 gennemførte Lov, der efter hans Opfattelse var »en Tribut til visse proletariske Instinkter«. Han vilde ikke dadle Handelsministeren for Lovforslagets Fremsettelse, da de Vilkaar, Handelsministeren arbejdede under, i meget høj Grad undskyldte dette.

I *Landstinget* beklagede *Elmqvist* (V.) det »Interregnum«, der var opstaaet som Følge af Lovforslagets sene Fremkomst.